

“Jonathanov let” priča je i o našoj ‘neprilagodenoj ljubavi’

Mladi par, 24-godišnja glumica **Lidija Kraljić Zavišić** i njen suprug, 40-godišnji beogradski redatelj **Nikola Zavišić**, u Osijeku rade predstavu po kulturnom romanu Richarda Bacha

PIŠE DAVOR ŠPIŠIĆ
| SNIMILA EMICA
ELVEDI/CROPIX

KAOU ROMANU
Ljubav je pred nas
iskocila kao što iz
zemlje iskače ubojica!
Kako se to već kaže
u romanu “Majstor i
Margarita”

Kad su stigli na razgovor, nakon jednog od probnih letova predstave “Jonathanov let”, Zavišići su djelovali umorno ali bijesjavije od razdraganog djeteta. Priznali su mi da je avantura koju prolaze s ansamblom osječkog Dječjeg kazališta Branka Mihajevića (koprodukcija s Osječkim ljetom kulture) radeći prema motivima kanonskog romana “Galeb Jonathan Livingston” Richarda Bacha, takvog stvaralačkog intenziteta da nose posao doma. I da onako nabrijani ne mogu zaspati od uzbuđenja, jedva čekajući jutarnju probu. Mlada 24-godišnja glumica Lidija Kraljić Zavišić i njen suprug, 40-godišnji redatelj Nikola Zavišić, dvije su godine zajedno, godinu dana u braku. Trenutačno živor ljubav dijele u dvije države i tri grada: Osijeku, Zagrebu i Beogradu.

JATONE RAZUMIJE jedan od top-10 kazališnih redatelja iz Srbije (s inozemnim iskustvima - od diplome i mastera iz režije na praškoj Akademiji izvedbenih umjetnosti, pečalbe kod Roberta Wilsona, do projekata u Nizozemskoj, Švicarskoj i Sloveniji) slaže se sa mnom da je Bachovo remek-djelo svojim ponutrenom flower power filozofijom opak i zaniman redateljski izazov. “Kad sam ga citao sa šesnaest godina, imao sam osjećaj da je ufecalo na moj život u velikoj mjeni i pomoglo mi da se izborim s okolinom koja me ne razumije kao što nikoga sa šesnaest godina okolina ne razumije, kao što ni Jonathana njegovog jato ne razumije...” kaže Nikola: “A onda kad se upustis u rad, shvatiš da je to potpuno nešto drugo, da u kazalištu mora biti radnje, da moraš imati protagonista i antagonista, a ovdje toga nema u klasičnom smislu. Mi se u velikoj mjeni držimo priče ali transponirane u neki magijsko-vizualni jezik koji se uspostavlja grupnom igrom glumaca, fizičkim teatrom i plesom, a s druge strane vizualnim istraživanjima koje me već dugo interesiraju u radu, a sad sam imao prilike da ih potpuno upotrijebim u teatru. Igramo se grafoskopima, laserima i sferama unutar kojih je vakuum i voda, mijesaju se na čudne načine i tako smo dobili taj svijet neba koji bismo inače morali verbalno objašnjavati, što je u kazalištu dosadno. A ovo mislim da je jako uzbuđujuće.”

Lidija i Nikola upoznali su se ljeta 2013. Osijek je bio fatalno mjesto radnje. Zavišić je tada režirao “Jamesove mačke”, malo teatarsko otkriće radeno prema gotovo nepoznatim dječjim pričama Jamesa Joycea. Prami Lidiju je li se nešto promijenilo u relacijama glumica-redatelj otkako su se i bračno umrežili?

“Prije dvije godine ja sam bila nekako

puno suzdržanija, bila mi je to druga profesionalna predstava u životu, nisam uopće znala kako se postaviti prema radu u kazalištu...” razmišlja ona: “A sad kada mi i doma raspravljamo o predstavi, o dramaturgiji, onda se osjećam kao da sam i ja dio autor-skog tima, ne samo izvođač i onda sam malo sama sa sobom u sukobu interesa...”

Lidija je sigurna da je prednost što i izvan stajera nose svoj posao i poziv u kućnu intimu: “Taj osjećaj mi je najbližiji osjećaju pune groznice. Mi dok radimo predstavu i kad smo doma kao da stalno pakiramo kofere. Cijelo vrijeme smo u toj atmosferi egzaltacije, ono, radimo ručak a netko od nas se sjeti: ‘Čuj, mogli bismo još ovo ili ono...’, tako da je super kad se posao nosi doma, barem u našem slučaju.”

Iako Zagrepanka, Lidija nije ni pokušavala upisati zagrebačku Akademiju dramske umjetnosti, nego je odmah “pucala” na osječku Umjetničku akademiju: “Znala sam neke ljude koji su završili akademiju u Osijeku i oni su imali slobode priče o toj akademiji... Bila mi je privlačna kombinacija glume i lutkarstva.”

Diplomirala je prije mjesec dana, predstavom “Slučaj Medea” u Nikolinoj režiji. Zajednički su dramaturški izmislili tekstuere Euripida, Seneka, Anoullha, Heimera Millera...

A kako se njima dogodila ljubav?

“Bilo je sve spontano”, sjeca se Lidija. “Jedne večeri dok smo probali ‘Mačke’ Nikola je tražio od tehničke da mu u kazalištu postave bijelo platno i onda je on kao imao tamo neke projekcije. I gledali smo neku seriju, pa smo krenuli zajedno komentirati to i tako se zakuhalo...”

Nikola Zavišić jedan je od top kazališnih redatelja iz Srbije koji se u mladu glumicu zaljubio prije dvije godine radeći u Osijeku predstavi “Jamesove mačke”

ga, bezazlenost s pokrivenom. “Dobro, Lidija je i službeno još djeteta, a ja sam već četrdesetogodišnji magarac, ali ne mislim tu ništa loše, jer jako volim magarce i cijenim ih...” kesi se Nikola. “U pravu ste, ja taj dah igre stalno održavam, jer je život toliko kratak i nezvjestan. Lidija je tu malo obaveznija u svemu tome, ali uz mene ući da se opušta.”

“Zapravo se dobro nadopunjujemo”, opisuju Lidija njihovu dobitnu kombinaciju: “On stalno ima neke lucrdaste ideje a ja onda to malo spustim na zemlju. Ja kontroliram a on opušta.”

“Jonathanov let” u koprodukciji Osječkog ljetna kulture i Dječjeg kazališta Branka Mihajevića u Osijeku premijerno je izveden 30. lipnja. Repetira je 9. srpnja